

Pāvesta Franciska vēstījums 53. Vispasaules lūgšanu dienai par aicinājumiem

Baznīca, aicinājumu Māte

Dārgie Brāļi un Māsas!

Es ļoti ilgojos, lai Žēlsirdības Jubilejas gadā visi kristieši piedzīvo prieku par savu piederību Baznīcai! Kaut viņi varētu atklāt no jauna to, ka kristieša aicinājums, kā arī katrs īpašais aicinājums dzimst Dieva tautas klēpī un ir Dieva žēlsirdības dāvana. Baznīca ir žēlsirdības mājas un "zeme", kurā aicinājumi uzdīgst, aug un nes augļus.

Tāpēc 53. Vispasaules lūgšanu dienas par aicinājumiem ietvaros es aicinu visus uz apustuļu kopienas kontemplāciju un pateicību par kopienas lomu katra cilvēka aicinājuma ceļā. Žēlsirdības ārkārtējās Jubilejas izsludināšanas bullā es atgādināju sv. Bedas Godājamā vārdus, attiecināmus uz sv. Mateja aicinājumu: «*Miserando atque eligendo*» (*Misericordiae Vultus*, 8). Dieva žēlsirdīgā darbība pieļauj mūsu grēkus un atver mūs jaunai dzīvei, kura iegūst konkrētu veidu aicinājumā sekot Kungam un misijā. Jēzus žēlsirdīgais skatiens ir katra aicinājuma avots Baznīcā. Atgriešanās un paaicinājums ir it kā medaļas divas puses un savstarpēji caurvijas visā mācekļa-misionāra dzīves gaitā.

Svētīgais Pāvils VI apustuliskajā pamudinājumā *Evangelii nuntiandi* runā par evaņģelizācijas etapiem. Viens no tiem ir pievienošanās kristiešu kopienai (sal. *EN*, 23) – tai kopienai, no kuras ir saņemta ticības liecība un Dieva žēlsirdības spēcīgais vēstījums. Šī iekļaušanās kopienā ietver visu ekleziālās dzīves bagātību, īpaši sakramentos. Turklāt Baznīca ir ne tikai vieta, kurā apliecinām savu ticību, bet arī pati Baznīca ir ticības priekšmets; tāpēc *Credo*, ticības apliecinājumā, mēs sakām: «Es ticu uz (...) Baznīcu».

Dieva aicinājums īstenojas *ar kopienas starpniecību*. Dievs mūs aicina būt daļai no Baznīcas, bet vēlāk, nobriestot tajā, dāvā kādu īpašu sūtību. Aicinājuma ceļu mēs ejam kopā ar brāļiem un māsām, kurus Kungs mums dāvā: tas ir *līdziaicinājums*. Ekleziālais paaicinājuma dinamisms ir pretlīdzeklis vienaldzībai un individuālismam. Veido kopienu, kurā vienaldzību ir uzvarējusi mīlestība, jo tā prasa mums visiem doties ārpus sevis un atdot savu dzīvi kalpošanā Dieva plānam, tādējādi identificējot mūs ar Viņa izredzētās tautas vēsturisko situāciju.

Šajā dienā, kas veltīta lūgšanai par aicinājumiem, vēlos mudināt visus ticīgos uzņemties rūpes un atbildību par paaicinājumu kopšanu un izzināšanu. Kad apustuļi meklēja kādu, kas stātos Jūdasa Iskariota vietā, sv. Pēteris sapulcināja simtu divdesmit brāļus (sal. *Apd 1,15*); savukārt kad bija nepieciešams izvēlēties septiņus diakonus, tika sasaukts mācekļu pulks (sal. *Apd 6,2*). Sv. Pāvils norāda Titam precīzus kritērijus prezbitēru izvēlei (sal. *Tit 1,5-9*). Arī šodien kristiešu kopiena vienmēr ir klātesoša, dzimstot aicinājumiem, un ir klātesoša to veidošanās un pastāvēšanas procesā (sal. *Evangelii gaudium, 107*).

Aicinājums dzimst Baznīcā

Jau no paaicinājuma atklāšanas pirmā brīža ir nepieciešama īpaša Baznīcas "izjūta". Neviens netiek aicināts tikai kādam noteiktam reģionam, nedz arī tikai kādai noteiktai grupai vai kustībai, bet gan Baznīcas dēļ un pasaules dēļ. «*Jebkuras harizmas autentiskuma zīme ir tās ekleziālais raksturs, tās spēja harmoniski iekļauties svētās Dieva tautas dzīvē visu labumam*» (*Evangelii gaudium, 130*). Atbildot Dieva aicinājumam, jaunais cilvēks ierauga, kā paplašinās viņa skatījums uz Baznīcu, tā viņš var labāk izvērtēt dažādās harizmas un līdz ar to veikt objektīvāku aicinājuma izzināšanu. Tādējādi kopiena kļūst par mājām un ģimeni, kur dzimst aicinājums. Kandidāts ar pateicību pieņem šo kopienas starpniecību, to uztverot kā neatsveramu elementu viņa nākotnei; mācās iepazīt un mīlēt brāļus un māsas, kuri mēro ceļus, kas atšķirīgi no viņējā, savukārt izveidotās saiknes visos nostiprina kopienas garu.

Aicinājums attīstās Baznīcā

Formācijas procesā kandidātiem, kuriem ir dažādi paaicinājumi, arvien labāk ir jāiepazīst ekleziālā kopiena, tādējādi pārvarot ierobežoto skatījumu, kas iesākumā raksturīgs ikvienam no mums. Tālab noderīga ir apustuliskā darba pieredze, kas iegūta sadarbojoties ar citiem kopienas locekļiem, piemēram: kristīgās vēsts sludināšana blakus labam katehētam; perifēriju evaņģelizācija kopā ar kādu reliģisko kopienu; kontemplācijas vērtības atklāšana klauzūras dzīves pieredzē; labāka misijas *ad gentes* būtības iepazīšana, kontaktējoties ar misionāriem; pastorālā darba draudzē un diecēzē dziļāka izpratne, sadarbojoties ar diecēzes priesteriem. Tiem, kuri jau ir uzsākuši formācijas procesu, ekleziālā kopiena vienmēr paliks kā formācijas pamatvide, kurai viņi var būt pateicīgi.

Aicinājums ir Baznīcas atbalstīts

Izdarot galējo izvēli, aicinājuma ceļš Baznīcā nebeidzas, bet gan tiek realizēts gatavībā kalpot, izturībā un permanentajā formācijā. Tas, kurš veltījis savu dzīvi Kungam, ir gatavs kalpot Baznīcai un tur, kur tas ir Baznīcai nepieciešams. Barnabas un Pāvila misija ir piemērs šādai ekleziālai atvērtībai un gatavībai. Svētā Gara un Antiohijas kopienas sūtīti misijā (sal. *Apd 13,1-4*), viņi atgriezās pie tās pašas kopienas atpakaļ, lai pastāstītu, kā Kungs caur viņiem bija darbojies (sal. *Apd 14,27*). Misionāriem līdzī dzīvo un tos atbalsta kristīgā kopiena, kas ir

atsauces punkts visai viņu dzīvei, līdzīgi kā redzama dzimtene, kas dāvā drošību tiem, kas svēceļo uz mūžīgo dzīvi.

Starp visiem, kas ir iesaistīti pastorālajā darbā, īpaša loma ir priesteriem. Pateicoties viņu kalpojumam, īstenojas Jēzus vārdi, kad Viņš teica: «*Es esmu durvis avīm (...). Es esmu labais gans*» (Jņ 10,7.11). Pastorālas rūpes par aicinājumiem ir viņu gana kalpojuma būtiska daļa. Priesteri ir līdzgaitnieki tiem, kuri meklē savu aicinājumu, kā arī tiem, kuri jau ir veltījuši savu dzīvi kalpošanai Dievam un kopienai.

Visi ticīgie ir aicināti apzināties paaicinājuma ekleziālo dinamiku, lai ticības kopienas, pēc Jaunavas Marijas piemēra, varētu kļūt par mātišķu klēpi, kas pieņem Svētā Gara dāvanu (sal. Lk 11, 35-38). Baznīcas mātišķības izpausme ir izturīga lūgšana par aicinājumiem, kā arī audzināšanas darbs un līdzgaitniecība tiem, kuri izjūt sevī Dieva aicinājumu. Baznīca to īsteno, uzņemoties arī kandidātu uz priesterību un konsekkrēto dzīvi rūpīgu selekciju. Visbeidzot, Baznīca ir paaicinājumu Māte, nemitīgi atbalstot tos, kuri ir veltījuši savu dzīvi, lai kalpotu citiem.

Lūgšim Kungu, lai visiem, kuri īsteno savu aicinājumu, Viņš dāvātu dziļu piekļaušanos Baznīcai; lai Svētais Gars nostiprinātu Baznīcas ganos un visos ticīgajos kopības garu, atpazīšanas dāvanu, kā arī garīgo tēvišķību un mātišķību.

Žēlsirdības Tēvs, kas atdevi savu Dēlu mūsu pestīšanas labā un nemitīgi mūs stiprini ar Svētā Gara dāvanām, dāvā mums dzīvas, dedzīgas un priecīgas kristiešu kopienas, kas būtu brālīgas dzīves avots un kas modinātu jauniešos ilgas veltīt sevi Tev un evaņģelizācijai. Stiprini tās viņu uzdevumos - sniegt atbilstošu katehēzi par paaicinājumu un atklāt citiem īpašās konsekkrācijas būtību. Apveltī ar gudrību aicinājumu atpazīšanā, kas ir tik nepieciešama, lai it visā atmirdzētu Tavas žēlsirdīgās mīlestības lielums. Marija, Jēzus Māte un Audzinātāja, aizbildini par katru kristiešu kopienu, lai tā, kļūstot auglīga Svētā Gara spēkā, būtu avots autentiskiem aicinājumiem uz kalpošanu Dieva tautai.

+ Pāvests Francisks

Vatikānā, 2015.gada 29.novembrī, I Adventa svētdienā